

ZIVSAIMNIECĪBAS KONSULTATĪVĀS PADOMES SĒDES

protokols Nr.30

Rīgā 2008. gada 6. februārī

Zivsaimniecības konsultatīvās padomes sēde notiek Zemkopības ministrijā 23. stāva konferenču zālē. Sēde sākas plkst. 12.30 un beidzas plkst. 14.00. Zivsaimniecības konsultatīvās padomes sēdi vada Zivsaimniecības konsultatīvās padomes priekšsēdētājs Zemkopības ministrs M. Roze.

Darbā kārtībā:

1. Par veiktajiem grozījumiem Administratīvajā pārkāpumu kodeksā saistībā ar zvejas un makšķerēšanas tiesību normu pārkāpumiem un to piemērošanu praksē (informē Vides ministrijas pārstāvis);
2. Informācija par situāciju ar zivju konservu eksporta iespējām uz Krievijas Federāciju (informē Zemkopības ministrijas pārstāvis);
3. Par zvejas tiesību nomas maksas iespējamu samazinājumu plekstu zvejas iespēju izmantošanā (informē Valsts zivsaimniecības pārvaldes pārstāvis);
4. Dažādi.

Sēdē piedalās Zivsaimniecības konsultatīvās padomes locekļi:

M. Roze – Zemkopības ministrs, Zivsaimniecības konsultatīvās padomes priekšsēdētājs;

N. Riekstiņš – Valsts zivsaimniecības pārvaldes priekšnieks, Zivsaimniecības konsultatīvās padomes priekšsēdētāja vietnieks;

I. Voits – Latvijas Zivsaimnieku asociācijas prezidents;

J.Pētersonu - Latvijas Zivsaimnieku asociācijas padomes locekli ar pilnvarojumu aizvieto I. Albertiņš;

O. Jankovskis- Latvijas Zivsaimnieku asociācijas padomes loceklis;

I. Markuševskis –Kurzemes Zvejnieku asociācijas valdes priekšsēdētājs;

I. Cīrulis – Savienības „Rīgas šprotes” padomes priekšsēdētājs;

I. Āboliņu– Lauku atbalsta dienesta direktora vietnieku ES jautājumos ar pilnvarojumu aizvieto R. Vācers;

V. Ķepīte – Pārtikas un veterinārā dienesta Zvejas produktu uzraudzības sektora vadītāja;

G.Šķesters – Latvijas Pašvaldību savienības pārstāvis;

M.Vītiņš – Latvijas Zivju resursu aģentūras direktors;

F.Klaģiņš – Valsts vides dienesta Jūras un iekšējo ūdeņu pārvaldes direktora vietnieks;

M. Smila – Latvijas Zivsaimniecības un pārtikas darbinieku arodbiedrības priekšsēdētāja;

Ē.Urtāns – Latvijas Zvejnieku federācijas priekšsēdētājs;

E. Tinte - Latvijas Vēžu un zivju audzētāju asociācijas valdes priekšsēdētāja vietnieks;

Sēdē nepiedalās Zivsaimniecības konsultatīvās padomes locekļi:

J. Bubišs – Latvijas Zivirūpnieku savienības pārstāvis;

J. Kokainis – Latvijas Zvejnieku federācijas pārstāvis, Liepājas rajona ezeru zvejnieku biedrības valdes priekšsēdētājs;

A. Blohins – Nacionālās Zvejniecības ražotāju organizācijas valdes loceklis.

Pārējie Zivsaimniecības konsultatīvās padomes sēdes dalībnieki:

U. Lapiņš- Vides ministrijas Juridiskā departamenta direktora vietnieks;

E. Kubliņa – Zemkopības ministrijas Eiropas Savienības un valsts atbalsta departamenta Zivsaimniecības atbalsta nodaļas vadītājas vietiece;

R. Derkačs – Valsts zivsaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks;

J. Stepanovs – Valsts zivsaimniecības pārvaldes Zvejniecības un zivju resursu nodaļas vadītājs;

G. Pērle- Sīle – Valsts zivsaimniecības pārvaldes Ražošanas attīstības un stratēģiskās plānošanas nodaļas vadītājas vietiece;

M. Valdovskis – Zemkopības ministrijas Veterinārā un pārtikas departamenta vecākais referents;

D. Šmits – Latvijas Zivirūpnieku savienības prezidents;

Publisko mediju pārstāvji: I. Tomsone no laikraksta „Latvijas avīze”, M. Olte no Vides filmu studijas

Protokolē:

Liene Celmiņa – Valsts zivsaimniecības pārvaldes Ražošanas attīstības un stratēģiskās plānošanas nodaļas pārvaldes vecākā referente;

Rasma Bajāre - Valsts zivsaimniecības pārvaldes Ražošanas attīstības un stratēģiskās plānošanas nodaļas pārvaldes vecākā referente.

Sēdes gaita:

M. Roze atklāj Zivsaimniecības konsultatīvās padomes 30. sēdi un informē par saņemtajiem pilnvarojumiem par līdzdalību padomes sēdē – Latvijas Zivsaimnieku asociācijas padomes locekli J. Pētersonu aizvieto „Zvejnieku kompānijas „GRIFS”” komercdirektors I. Albertiņš un Lauku atbalsta dienesta direktora vietnieku ES jautājumos I. Āboliņu aizvieto Lauku atbalsta dienesta Zivsaimniecības un valsts atbalsta departamenta ES Strukturālo pasākumu daļas vadītājs R. Vācers. M. Roze informē par publisko mediju klātbūtni konsultatīvās padomes sēdes laikā un aicina tos piedalīties sēdē, bet intervijas vai komentārus no sēdes dalībniekiem saņemt pēc sanāksmes beigām.

Ministrs informē, ka sēdes sasaukšanu ir iniciējusi biedrība „Latvijas Zivsaimnieku asociācija”, lai apspriestu un noskaidrotu turpmāko rīcību saistībā ar grozījumiem *Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. pantā*, tomēr sēdes laikā plānots izskatīt arī citus aktuālus jautājumus.

Pēc sēdes atklāšanas M.Roze aicina sākt izskatīt paredzētos dienas kārtības jautājumus.

1. Par veiktajiem grozījumiem Administratīvajā pārkāpumu kodeksa 80. pantā par zvejas un maksšķerēšanas tiesību normu pārkāpumiem un to piemērošanu praksē

M. Roze. Informē, ka 2007. gada decembra beigās Saeimā tika pieņemti grozījumi Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. pantā – „Medību, zvejas un maksšķerēšanas noteikumu pārkāpšana”, kas stājas spēkā šī gada janvārī. Šajā sakarā uz sēdi ir uzaicināts Vides ministrijas pārstāvis, kurš varētu sniegt

skaidrojumu par grozījumu mērķi un šo normu praktisko pielietojumu pirms padomē tiktu uzsākta diskusija par minēto likuma pantu un tā iespējamo traktējumu.

U. Lapinš paskaidro, ka ieradies pēc Vides ministra R.Vējoņa lūguma un nav kompetents skaidrot par grozījumu pieņemšanas mērķiem, bet varētu skaidrot par konkrētās likumdošanas normas pielietojumu, atbildot uz iespējamiem jautājumiem.

M. Roze lūdz I. Voitu sniegt savus komentārus par minēto darba kārtības jautājumu, jo viņa vadītā organizācija bija iniciators steidzamas sēdes sasaukšanai.

I.Voits izrāda neapmierinātību par Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. panta grozījumiem attiecībā uz zvejas noteikumu pārkāpšanu, kurā noteikts, ka zvejas noteikumu pārkāpuma gadījumā „...uzliek naudas sodu fiziskām personām no divsimts līdz piecsimts latiem, konfiscējot pārkāpuma izdarīšanas rīku un pārkāpuma priekšmetus, tai skaitā, pārkāpuma rezultātā iegūtās zivis, kā arī peldošos līdzekļus ar aprīkojumu vai bez konfiskācijas un atņem zvejas tiesības uz laiku līdz vienam gadam, bet juridiskajām personām no divsimts latiem līdz trīstūkstoš latiem, konfiscējot pārkāpuma izdarīšanas rīkus un pārkāpuma priekšmetus, tai skaitā pārkāpuma rezultātā iegūtās zivis, kā arī peldošos līdzekļus ar aprīkojumu vai bez konfiskācijas un atņem zvejas tiesības uz laiku līdz trim gadiem”. Grozījumos saikļa „vai” vietā ir ierakstīts „un”, kas pilnībā izmaina lietas būtību un rada lielu apdraudējumu zvejniecības tālākai pastāvēšanai.

I. Voits norāda, ka, salīdzinot ar citiem pārkāpumiem, piemēram, ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, par kuriem ir noteikts sīks dalījums, kā sods tiek samērots atbilstoši nodarījuma lielumam, zvejas noteikumu pārkāpšanas gadījumā ir tikai vienu rindkopu garš teksts. Uzsver, ka ir nepieciešama sodu diferencēšana atkarībā no pārkāpuma lieluma.

Lai paskaidrotu likuma iespējamo negatīvo ietekmi I. Voits sniedz dažādus piemērus no reālās situācijas zvejniecībā, atzīmējot inspektoru subjektīvo pieeju nosakot sodus, jo inspektoru atalgojums daļēji ir atkarīgs no piešķirto sodu daudzuma un lieluma. Tāpat norāda uz to, ka sods tiek vērst pret uzņēmumu, nevis kapteini, kas nostāda pirmo „ķīlnieka” statusā, jo kapteinis var vienpersoniski pārkāpt noteikumus, bet sodīts tiks uzņēmējs. Uzskata, ka kuģis un uzņēmums nav vainīgs kapteiņa veiktajā pārkāpumā. I.Voitu neapmierina nesamērība, kas pastāv 80. panta praktiskā pielietojumā, tai skaitā, jau minētie sodīšanas principi un sodu piemērošanas tehniskā puse.

I. Voits sola panākt, lai šo Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. panta redakciju atceļ, kaut vai izmantojot tiesvedības procedūru.

Nākotnei I. Voits pauž cerību, ka, pieņemot šāda veida tiesību aktus, visi jautājumi tiks izskaidroti un apspriesti ar sabiedrību, nevis, kā tas notika ar Vides ministrijas 2007. gada 20. decembrī ierosinātajiem grozījumiem, kas netika apspriesti ne ar vienu pašvaldību, nevienu sabiedrisko organizāciju, pat Zemkopības ministrija nebija iepazīstināta ar šādiem likuma grozījumiem, līdz trešajā lasījumā tie tika pieņemti Saeimā.

I. Voits norāda arī, ka nav skaidra šo grozījumu pieņemšanas motivācija. Pagājušajā gadā Zemkopības ministrs un Vides ministrs kopā bija Kopenhāgenā, kur notika konference par nelegālo zveju un tās kontroles jautājumiem. Konferences laikā Latvijā šīs jomas tika atzīmētas kā salīdzinoši sakārtotas, pat labas. Toties tagad, kā redzams, legālie zvejnieki ir padarīti par noziedzniekiem. I. Voits kritizē Vides ministru R. Vējoni un uzskata, ka ir nepieciešama viņa politiskā atbildība.

Papildus I. Voits norāda, ka grozījumi var skart arī zivju apstrādātājus, jo jāņem vērā, ka Latvijā zivju produktu ražošanas līmenis ir strauji krities.

I. Voits skaidro, ka pastāv 16 Eiropas Savienības regulas, kas attiecas uz kontroles institūcijām, un nosaka, kā kontrolēt zvejniekus, kā noteikt sodus. Savukārt Latvijā šobrīd tas tiek darīts tikai ar vienu grozījumu, nesamērojot pārkāpuma lielumu ar soda bargumu.

Tāpat I. Voits min 32 Eiropas Savienības regulas, kuras katram zvejniekam ir jāzina, lai izpildītu visus zvejas noteikumus un par katru mazāko pārkāpumu šobrīd ir iespējams pielietojot ļoti lielu sodu. Tālāk I. Voits min piemērus par neadekvātiem sodiem, inspektoru subjektīvismu, dažādām nepilnībām kas pastāv tiesību aktos un kontroles jomā, kas pēc tam jārisina tiesas ceļā.

I. Voits informē par ieceri, ka pie Latvijas Zivsaimnieku asociācijas varētu izveidot dienestu, kas sniegtu atbalstu zvejniekiem cīņā ar valsts varas pārstāvjiem, kas būtu pārsnieguši savas tiesības un pilnvaras.

M. Roze lūdz I. Voitu turpināt runāt par lietas būtību, nevis apspriest atsevišķas detaļas, kas attiecas uz tiesvedību.

Savas uzstāšanās nobeigumā I. Voits ierosina atjaunot iepriekšējo likuma redakciju, kurā pārkāpumi likumīgajā zvejā bija nodalīta no nelikumīgās zvejas. Šobrīd pēc ierosinātā grozījuma visa veida zveja ir uzskatāma par nelegālu, ja tiek pārkāpta jebkura no noteikumu normām.

M. Roze lūdz šajā jautājumā izteikties pārējos sēdes dalībniekus.

D. Šmits uzskata, ka esošie grozījumi ir jāaptur un jāizmaina, kā arī ir nepieciešams sodu sadalījums atbilstoši nodarījuma lielumam. Norāda arī uz sodu nesamērīguma sekām un iespējamo negatīvo ietekmi uz zivju apstrādes sektoru, kas izmanto Latvijas zvejnieku nozvejotās zivju izejvielas.

I. Markuševskis skaidro, ka visus iepriekšējos gadus situācija zvejniecībā ir bijusi vairāk vai mazāk prognozējama, tādēļ nav saprotams šāds pēkšņs „sitiens” pa zvejniekiem. Uzskata, ka arī situācija ar pārkāpumiem ir tāda pati, kāda tā bija iepriekš. Lai izveidotu kvalitatīvus likuma grozījumus, nepieciešams izveidot darba grupu, pieaicinot arī zvejniecības pārstāvjus, lai ar tiem apspriestu visus grozījumu priekšlikumus, sadalot pārkāpumus pa attiecīgām grupām: nelegālā zveja, legālās zvejas pārkāpumi utt.. Savukārt tagad ar jaunajiem grozījumiem, zvejniekiem jājūtas kā noziedzniekiem. Tā ir nekorekta pieeja no Vides ministrijas puses. Uzskata, ka par to ir jābūt politiskai atbildībai. Tāpēc būtu prātīgi atgriezties pie likuma sākotnējās redakcijas.

Ē. Urtāns uzskata, ka sākumā grozījumu priekšlikumi bija vērsti uz iekšējo ūdeņu un piekrastes zvejniekiem, jo viņi savā ziņā ir konkurenti makšķerniekiem. Diemžēl sanāca, ka tika pieļauta politiska kļūda, jo grozījumi skar arī lielo ražotāju - zvejnieku un zivju apstrādātāju darbību, kurā tiek investēti milzīgi līdzekļi. Zvejniekiem, zaudējot zvejas tiesības, arī zivju apstrādātāji var zaudēt iespēju iegūt izejvielas. Patreiz piemērojot sodu, ir iespēja vispār atņemt tiesības nodarboties ar tālāku uzņēmējdarbību, kas noteikti ir pārspīlēti. Latvijas Zvejnieku federācija par grozījumiem uzzināja nevis tieši, bet pastarpināti, kas nozīmē, ka grozījumu sagatavošanas process īsu laiku pirms Ziemassvētkiem nav noticis atklāti, kas nav pieļaujams sabiedrībai nozīmīgu lēmumu pieņemšanā. Tāpēc zvejniekus interesē, kā notikusi grozījumu pieņemšana, vai tie apspriesti kādā darba grupā, vai tādas vispār nav bijis, vai uzklauts kāds padoms. Sakarā ar minēto aicina esošos grozījumus atcelt.

I. Albertiņš uzskata, ka ar likuma grozījumiem, kas pašlaik ir spēkā, jebkurš kuģa īpašnieks viennozīmīgi ļoti riskē, jo nedrīkst strīdēties ne ar vienu strādājošo, tāpēc, ka strīda gadījumā darbiniekam izejot jūrā, tas tīšām var izdarīt pārkāpumu un pēc tam, pats pieteikties, jo viņam par to nekas nedraudēs, bet īpašniekam atņems kuģi. Lūk, pie kā var novest grozījumos noteiktais. Norāda, ka pastāv dažāda veida pārkāpumi: ļaunprātīgi, netīši, aiz neuzmanības vai arī aiz nolaidības, taču Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. pantā par zvejas noteikumu pārkāpšanu, viss iepriekš minētais netiek atsevišķi izdalīts vai ņemts vērā. Tā nedrīkst būt, jo ir jānodala atbildība gan kuģa īpašniekam, gan arī zvejniekam atkarībā no nodarījuma pakāpes. Vēl I. Albertiņš uzsver, ka ir gatavs uzņemties atbildību par saviem darbiniekiem, ja tos nav pienācīgi kontrolējis un, protams, neatbalsta malu zvejniecību.

U. Lapiņš, atsaucoties uz sēdes dalībnieku izteiktajiem komentāriem un jautājumiem, atzīmē, ka, viņaprāt, ar grozījumu tekstu īpašas juridiskas problēmas nepastāv. Saistībā ar grozījumu pieņemšanu paskaidro, ka Vides ministrs Saeimas Juridiskajai komisijai grozījumus Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksam iesniedza jau 2007. gada 5. maijā, taču nezināmu iemeslu dēļ tie neparādījās Saeimas interneta mājas lapā. Ņemot vērā, ka visi priekšlikumi parasti tiek apkopoti un ir publiski pieejami, šī kļūda ir radījusi negatīvas sekas un diskusijas sabiedrībā. Sprotot, ka problēma vairāk pastāv ar sodu piemērošanas praksi, nevis ar pašiem sodiem. Uzskata, ka jebkuru gadījumu zvejniekiem ir iespējams apstrīdēt tiesā. Piekrīt, ka sodiem jābūt samērīgiem, bet pie to noteikšanas ir jāskatās arī citi Administratīvo pārkāpumu kodeksa panti, kuros pastāv iespēja ne vienmēr piešķirt maksimālo sodu. Pauž nostāju, ka, ja uzņēmuma darbinieks ir „iegāzis” savu darba devēju no tā tiesā var piedzīt zaudējumus.

Zivsaimniecības konsultatīvās padomes locekļi nepiekrīt pēdējam U. Lapiņa sacītajam, jo izmaksas ir pārāk lielas un nozīmīgas, lai to varētu risināt tiesas ceļā un pārāk lielas, lai kaut ko varētu piedzīt no reālā vainīgā.

U. Lapiņš informē, ka, lai grozītu Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80 pantu, ir nepieciešams iet to pašu procedūru, kuru veica, pieņemot esošos grozījumus, tas ir, priekšlikumu iesniegšanu un saskaņošanu visos lasījumos.

Vides ministrijas pašreizējais priekšlikums ir papildināt Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. pantu ar nosacījumu, ka zvejas tiesības katrreiz nav jāatņem līdz ar naudas sodu un pārkāpuma līdzekļu konfiskāciju. Līdz ar to tiks ievērots samērīgums, jo pie mazāka pārkāpuma būs piemērojams tikai naudas sods, pie lielāka - lielāks sods, bet, ja videi nodarītais kaitējums būs ievērojams, tad arī peldošo līdzekļu konfiskācija un zvejas tiesību atņemšana.

D. Šmits nesaprot, kā Vides ministrija varējusi iesniegt tik absurdu grozījumu priekšlikumu. Uzskata, ka, ja Vides ministrija neierosinās pati grozījumus Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. pantā, tad situācija zvejniecībā un tās kontrolē tikai pasliktināsies.

F. Kļāģiņš, izdarot secinājumus pēc grozījumu veikšanas, ir sapratis, ka inspektoriem darba būs mazāk nekā līdz šim, jo 80. panta soda mēri ir tik lieli, ka lēmumu par sodu noteikšanu varēs pieņemt tikai Valsts vides dienesta vadība. Tomēr šim likumam ir jābūt kā inspektora darba rīkam, ar ko tam ikdienā jāstrādā. Galvenais, kas likumam būtu jānodrošina, likt pārkāpējam saprast, ka valsts no viņa vēlas tikai kārtības ievērošanu.

M. Vītiņš informē, ka neatbalsta grozījumu redakciju, jo strādājot ar zvejnieku ierakstiem zvejas žurnālos ir secinājis, ka bieži vien tajos parādās neuzmanības kļūdas. Taču pēc Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. panta grozījumiem, visi pārkāpumi ir iekļauti viena soda skalā no 200 latiem līdz 3 gadu aizliegumam zvejot. M. Vītiņš to uzskata par absurdu un uzsver, ka jautājums ir jāizvērtē vēlreiz un ir jāizveido kompetenta darba grupa.

N. Riekstiņš nepiekrīt atsevišķiem apgalvojumiem, ka veiktajiem grozījumiem nav nekādu trūkumu un, ka tie ir korekti, īpaši attiecībā uz zvejas tiesībām. Nevar būt pieņemamas tādas likumdošanas normas, kas rada problēmas gan piemērošanas ziņā inspektoriem, gan arī zvejniekiem, kuri nevar saprast, kas ar viņiem notiks pēc pārkāpuma konstatēšanas. N. Riekstiņš vēl informē par tikšanos ar Valsts vides dienesta vadību, kurā tika apspriests jautājums par Valsts zivsaimniecības pārvaldes vai pašvaldības piešķirto zvejas tiesību atsavināšanu. Tikšanās laikā tika arī konstatēts, ka Administratīvo pārkāpumu kodeksā ir panti, kurus var savstarpēji saistīt, un meklēt iespējas, kā tiešā veidā nepiemērot to, kas rakstīts 80. pantā. Tomēr likumam tādām nevajadzētu būt, jo tam jābūt skaidram visām iesaistītajām pusēm.

M. Roze izsaka vairākus kopsavilkuma secinājumus par sēdes laikā notikušo diskusiju:

1. Skaidri jānošķir legālā zveja no nelegālās zvejas. Nelegālo zveju var veikt gan zvejnieki, gan arī personas, kas nav zvejnieki. Tāpat skaidri jānošķir zvejas rīki, kas ir paredzēti licencētām zvejas darbībām un, ja pārdod tikai tiem, kuriem šādām darbībām ir izsniegta atļauja. Nākas konstatēt, ka visbiežāk tīkli, kas tiek rādīti publiskajos medijos, nav legālo zvejnieku tīkli, bet gan nelegālie tīkli, kuri pirkti par lētu naudu, lai īsu brīdi, pazvejotu un pēc tam izmestu ārā. Jā šādi tīkli paliek ūdenstilpē, tas ir lielākais noziegums, ja to salīdzina ar legālā zvejnieka nebūtisku zvejas noteikumu pārkāpumu. Ir skaidrs, ka nedrīkst būt nekāda iecietība pret tiem, kas veic nelegālo zveju.

2. Maksimālie soda mēri pret legālajiem zvejniekiem, piemēram, zvejas tiesību atņemšana, par tādiem pārkāpumiem, kas tika minēti sēdes laikā, ir neatbilstoši, un tos nevajadzētu piemērot nekādā gadījumā. Tomēr, ja pārkāpumi ir nopietni, ir jābūt nopietniem sodiem. Likums neparedz, kādā veidā varētu notikt sodu gradācija, tāpēc noteikti ir nepieciešama soda veidu diferenciacija. Ir skaidrs, ka sodam ir jābūt lielākam, nekā iespējamam ienākumam no nelegālās darbības.

3. Par vairākkārtējiem, apzinātiem, atkārtotiem pārkāpumiem būtu piemērojams augstākais soda mērs, ko nosaka Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. pants. Jāņem vērā, ka, ja darba devējs spiež darbinieku veikt nelegālo nozveju, tad atbildība ir jāuzņemas juridiskai personai, kurai pieder zvejas tiesības, un šādā situācijā nevar būt runa par proporcionālu soda daļījumu starp uzņēmēju un viņa padoto.

M. Roze uzsver, ka Zivsaimniecības konsultatīvā padome vienmēr ir vērsusies pret nelegālo zveju un atbalsta tās aktīvu apkarošanu. Tāpat padome piekrīt, ka ir bargi jāsoda zvejas noteikumu pārkāpēji, taču nevar atbalstīt kodeksa redakciju, kāda tā ir šobrīd. Tajā ir nepieciešamas precīzas definīcijas par to, kas ir nelegālā zveja un kurā brīdī tā ir tikai legālās zvejas noteikumu pārkāpums. Tā kā zvejniecības nozare jau tāpat tiek pietiekami lielā mērā regulēta gan nacionālajā līmenī, gan ar Eiropas Savienības likumdošanu, ir jāpieņem, ka sodiem jābūt līdzsvarotiem, paredzot zvejas tiesību atņemšanu un zvejas rīku konfiskāciju, tikai par ļoti nopietniem pārkāpumiem.

U. Lapiņš uzskata, ka Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. panta esošā konstrukcija ir pareiza, jo atstāj inspektoru kompetencē, cik liels sods būtu piemērojams. Vienīgās problēmas, kas varētu rasties ir likumdošanas normu atbilstoša piemērošana praksē.

Lielākā daļa Zivsaimniecības konsultatīvās padomes locekļu nepiekrīt U. Lapiņa viedoklim par pastāvošās sodu sistēmas un grozījumu redakcijas atbilstību praksē esošajai situācijai.

M. Roze piekrīt U. Lapiņa sacītajam, ka inspektoram ir tiesības fiksēt pārkāpumu, tā apjomu, un nosacījumus, bet zvejniekiem tomēr būtu jābūt skaidrībai un iespējai zināt iespējamo soda apmēru.

G. Šķesters uzskata, ka likumdošanas jomā patreiz notiek „cīņa” par zvejniecības iznīcināšanu, lai maksājumiem būtu iespēja „pārņemt biznesu savās rokās”. Nesaprot, kāpēc soda gradācija attiecībā uz maksājumiem ir jau ietverta likumdošanā, jo tiem jāmaksā mazāk nekā zvejniekiem fiziskajām personām.

Uzskata, ka likuma grozījumus ir rakstījuši cilvēki, kurus interesē atbrīvoties no zvejniecības, kuri vēlas ievest zivis no ārzemēm vai veidot savu zivju audzēšanas biznesu. Domā, ka šādi mērķi rosinājuši Administratīvo pārkāpumu kodeksa grozījumus esošajā redakcijā. G. Šķesters piekrīt M. Rozes sacītajam, ka ir jānodala nelegālās zvejas un legālās zvejas definīcijas.

M. Roze izsaka viedokli, ka juridisko procedūru grozījumu izmaiņām var veikt pietiekoši ātri, jo Latvijas likumdošana paredz arī paātrinātu kārtību likumu pieņemšanā. Kā minimālo grozījumu Administratīvo pārkāpumu kodeksā būtu nepieciešams nomainīt zvejas tiesību obligātu atņemšanu ar šāda soda varbūtības iespēju.

M. Roze ierosina, ka turpmāk būtu svarīgi organizēt kopīgus pasākumus zvejniekiem un kontrolējošo institūciju pārstāvjiem t.sk. praktiskas nodarbības, lai saprastu, kā notiek kontrole un soda sankciju noteikšana, lai visiem būtu līdzvērtīga izpratne par likumdošanā noteiktām konkrētām lietām.

Konsultatīvā padome izsakot savu negatīvo nostāju pret nelegālo zveju un nepieciešamību tās efektīvai apkarošanai, vienlaikus konstatē, ka Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80. panta atsevišķas normas nav korektas un nav formulētas tādā veidā, lai būtu pareizi uztveramas no likuma vienādas izpratnes viedokļa. Zivsaimniecības konsultatīvā padome par darba kārtības pirmo jautājumu nolēma:

- 1) Vistuvākajā laikā nepieciešams veikt Administratīvo pārkāpumu kodeksa izmaiņas, kas novērstu zvejas tiesību atņemšanu kā obligātu prasību pie jebkura pārkāpuma.**
- 2) Administratīvo pārkāpumu kodeksā nepieciešams ierosināt un veikt izmaiņas, kas noteiktu gradāciju soda sankcijām atkarībā no pārkāpumu smaguma, kā arī jādefinē atšķirība starp legālo un nelegālo zveju.**
- 3) Turpmāko Administratīvā pārkāpumu kodeksa grozījumu priekšlikumu kvalitatīvai sagatavošanai par soda sankcijām kas piemērojamas maksājumu un zvejas noteikumu pārkāpumu gadījumos jāizveido kompetentu ekspertu darba grupa, kurā būtu pārstāvēti gan valsts institūciju, gan zvejnieku nevalstisko organizāciju pārstāvji.**

2. Informācija par situāciju ar zivju konservu eksporta iespējām uz Krievijas Federāciju

M. Roze sniedz informāciju par šo darba kārtības jautājumu un atgādina, ka zivju apstrādes uzņēmumiem SIA „Brīvais vilnis”, SIA „Gamma A” un SIA „Līcis 93” bija atņemtas eksporta tiesības un iesaldēta licence produkcijas eksportam uz Krieviju. Pēc Krievijas inspektoru ārkārtas vizītes pagājušajā gadā vairākiem uzņēmumiem beidzot ir piešķirtas atļaujas eksportam uz Krieviju, tai skaitā jaunās atļaujas SIA „Karavella” un SIA „PK Invest”, kā arī atjaunotas licences uzņēmumiem SIA „Gamma A” un pašlaik arī SIA „Līcis 93”. Vēl arvien nav atjaunotas eksporta tiesības uzņēmumam SIA „Brīvais vilnis”.

Sadarbībā ar Krieviju pagaidām diemžēl nav skaidrības, cik ilgā laikā kopš Krievijas dienestu veiktās inspekcijas otrai pusei tiek sagatavota un sniegta atbilde.

M. Roze papildus informē par Veselības un patērētāju interešu aizsardzības nozares komisāra M. Kipriano vizīti Latvijā, kuras laikā arī tika runāts par vairākiem būtiskiem ar Krieviju saistītiem jautājumiem – cik ilgi tiek veikta inspekcija, kāds ir šo inspekciju reglaments, kāds ir inspektoru statuss.

Minētās problēmas neattiecas tikai uz zivju produkciju un arī ne tikai uz Latviju, bet gan uz visu Eiropas Savienību un visiem pārtikas produktiem, kurus vēlas eksportēt uz Krieviju. Krievija ir izteikusi solījumu mainīt savus pārtikas standartus attiecībā uz benzo(a)pirēna koncentrāciju kūpināto zivju konservos.

M. Roze informē, ka nākošajā nedēļā Krievijā, piedalīsies izstādē „Prod Expo” un tās laikā ir plānota tikšanās ar Krievijas Pārtikas uzraudzības dienesta vadītāja vietnieku, lai apspriestu šos jautājumus.

D. Šmits informē, ka sakarā ar Krievijas dienestu vilcināšanos, Latvijas uzņēmumi saskārās ar problēmu, ka eksporta atļaujas dokumenti nebija laicīgi nosūtīti Krievijas muitai, kā rezultātā tika aizkavēts Latvijas zivju eksports uz Krieviju.

V. Keņģe papildina D. Šmita informāciju, ka pēc Pārtikas un veterinārā dienesta iesaistīšanās šī problēma maksimāli ātri tika novērsta.

Zivsaimniecības konsultatīvā padome pieņēma zināšanai M. Rozes sniegto informāciju.

3. Par zvejas tiesību nomas maksas iespējamu samazinājumu plekstu zvejas iespēju izmantošanā

N. Riekstiņš atzīmē, ka sīkāk par zvejas tiesību nomas maksas iespējamu samazinājumu plekstu zvejā informēs Valsts zivsaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks Ričards Derkačs, kas vada Valsts zivsaimniecības pārvaldes Zvejniecības komisiju, kurā šis jautājums ar zvejniekiem jau apspriests un no komisijas puses Valsts zivsaimniecības pārvaldei lūgts sagatavot attiecīgu priekšlikumu Zivsaimniecības konsultatīvās padomes sēdei.

R. Derkačs informē par plekstu nozveju lielumu, kā arī atzīmē, ka ar 2008. gadu ir atcelti jebkādi plekstu nozvejas ierobežojumi tonnās un zvejniekiem ir jāmaksā nomas maksa par faktiski nozvejoto apjomu. Ņemot vērā iepriekš no zvejniekiem saņemtos iesniegumus, jautājums par zvejas tiesību nomas maksas samazinājumu tika izskatīts arī Zvejniecības komisijā. Komisija nonāca pie viedokļa, ka plekstu zvejas tiesību nomas maksa 6 Ls par limita vienu tonnu nav adekvāta Eiropā valdošajām plekstu cenām. Viens kilograms plekstu pie pirmās pārdošanas Latvijā maksā no 15 līdz 45 sant., ko apstiprināja arī zvejnieku nevalstiskās organizācijas.

Gala rezultātā, Zvejniecības komisija vienojās par iespēju noteikt zvejas tiesību nomas maksu par vienu tonnu plekstu 2Ls apmērā, tas ir samazināt to 3 reizes.

Zivsaimniecības konsultatīvajā padome tiek lūgta akceptēt šo priekšlikumu, pēc kā tiks sagatavoti atbilstoši grozījumi MK 2000. gada 12. decembra noteikumos Nr.433 „Noteikumi par ūdenstilpņu un rūpnieciskās zvejas tiesību nomu un zvejas tiesību izmantošanas kārtību”.

Zivsaimniecības konsultatīvā padome nolēma atbalstīt zvejas tiesību nomas maksas samazinājumu plekstu zvejā no 6 Ls uz 2 Ls par vienu nozvejoto tonnu un uzdot Valsts Zivsaimniecības pārvaldei sagatavot attiecīgu grozījumu priekšlikumu MK 2000. gada 12. decembra noteikumos Nr.433 „Noteikumi par ūdenstilpņu un rūpnieciskās zvejas tiesību nomu un zvejas tiesību izmantošanas kārtību”.

4. Dažādi.

4.1. Par ražotāju grupām zivsaimniecībā

M. Roze norāda, ka no Eiropas Savienības fondiem ir pieejams atbalsts ražotāju grupām gan lauksaimniecībā, gan zivsaimniecībā. Likumdošanā „ražotāju grupas” definīcija atrunāta tikai attiecībā uz lauksaimniecību un tajā ir paredzēti kooperatīvi. Kooperācijas likumā būtu jānosaka jauns regulējums jo ne tikai kooperatīvi var būt ražotāju grupas. Zemkopības ministrija plāno paplašināt likuma darbības jomu, lai ražotāju grupas tiktu definētas arī zivsaimniecībā.

Zivsaimniecības konsultatīvā padome pieņēma zināšanai M. Rozes sniegto informāciju.

4.2. Par Latvijas Vides, Ģeoloģijas un meteoroloģijas aģentūras (LVĢMA) piedāvātiem pakalpojumiem laika prognozei jūrā.

N. Riekstiņš informē par tikšanos ar Latvijas Vides, Ģeoloģijas un meteoroloģijas aģentūru. Aģentūra ir izstrādājusi piedāvājumu zvejniekiem iegūt ziņas par laika prognozēm jūras piekrastē, Rīgas jūras līcī un Baltija jūrā. Tostarp ir pieejamas ziņas par vēja stiprumu, viļņu augstumu, kuģu apledošanas iespējamību u.c. meteoroloģiskajiem apstākļiem. Šādas prognozes zvejniekiem varētu būt noderīgas, ņemot vērā laika apstākļu nepastāvību, zvejnieku nespēju tos vienmēr adekvāti izvērtēt un iespējamiem negadījumiem, kas tādēļ var rasties. Ja zvejniekiem ir interese par šo jautājumu, pārvalde ir gatava organizēt tikšanos ar LVĢMA un veicināt šādas sadarbības veidošanos.

Zivsaimniecības konsultatīvā padome pieņēma zināšanai Latvijas Vides ģeoloģijas un meteoroloģijas pārvaldes sniegto informāciju par piedāvātajiem pakalpojumiem laika prognozei jūrā.

Zivsaimniecības konsultatīvās padomes priekšnieka vietnieks N. Riekstiņš

Protokolēja Liene Celmiņa